

STARŠI IN OTROCI PRVIČ V VRTEC

(članek iz spletne strani bibaleze.si)

Ime mi je Mojca. Stara sem eno leto. Jutri grem v vrtec. Ne vem, kaj je to, čeprav mi mamica že nekaj časa o njem veliko pripoveduje. Praviš, da so tam otroci, igrače in prijazna gospa, ki bo pazila name v času, ko boš v službi. Praviš, da boš šla z mano v vrtec in se tam nekaj časa z mano tudi igrala. To mi je všeč, saj velikokrat obiščeva igralnice in se žogava, ko pa postanem utrujena, odideva domov. Zvečer v postelji mi ponovno pripoveduješ o vrtcu, da je podoben tistim igralnicam. Ja, mami, vidim, da ti je pomembno, da obiščeva še to igralnico. V njej mi je vedno lepo, saj je toooliko igrač in veliko otrok.

Zjutraj pojem zajtrk, lepo me oblečeš, me položiš v avto in se odpeljeva. Skozi avtomobilsko okno opazujem hiše, avtomobile, ljudi, semaforje ... Avto se ustavi. Vzameš me v naročje in praviš: »Poglej, to je vrtec, Mojca.« Pogledam veliko hišo z velikimi okni in velikim igriščem. Čeprav imaš nasmeh na obrazu, čutim tvoj trdi objem. Hodiva hitro, nato počasi in spet hitro. Daj, mamica, saj praviš, da je tukaj lepo. Zakaj si tako neodločna? Ko vstopiva skozi pisana vrata, me posedeš na majhno klopco, mi sezuješ čevlje in obuješ copate. Drugačni so kot tisti doma. Izza vrat slišim glasove ... podobni so tistim iz igralnic, ki jih obiskujeva. S tresočo roko potrkaj na vrata. Zakaj me tako trdno držiš, saj praviš, da je tukaj zabavno! Vrata se odprejo ... pozdravi naju gospa s čopki. Široko se nasmehne in naju povabi v igralnico. Položiš me na blazino in se usedeš poleg mene. Ko se pogovarjaš s prijazno gospo, zagledam deklico z medvedkom v rokah. Odpravim se k njej, ko me položiš nazaj na blazino. Prijazna gospa prinese knjige in mi jih pokaže. Rada jih gledam. Še malo se razgledam po igralnici, ko že morava oditi domov. Prideva še kdaj?

Naslednji dan se ponovno odpeljeva v veliko hišo z velikimi okni in velikim igriščem. Vrata ponovno odpre prijazna gospa s čopki. Zopet me položiš na blazino, sama pa se usedeš na mali stolček. Razgledam se naokrog. Fantek v kotu se igra z majhnimi žogicami, deklica z medvedkom vleče škatlo s police, gospa s čopki v rokah drži pisane kocke. Fantek vleče škatlo s knjigami, se spotakne in pade na mojo nogo. Au, to boli! Mami! Malo prej si še sedela na stolčku, zdaj pa te ni več. Mami, kje si? Gospa s čopki me vzame v naročje in me tolaži. Drugače me drži kot ti, njene dlani niso tako mehke kot tvoje. Mamica, kje si? Skozi vrata pokuka znan obraz ... Mami. Pojdiva domov, utrujena sem.

Ko me naslednji dan zopet položiš v avto, vem kam se peljeva. V veliko hišo z velikimi okni in velikim igriščem. Nisem prepričana ali mi je tam všeč. Sploh pa mi ni všeč, ko izgineš. Ko vrata odpre gospa s čopki in me predaš v njeno naročje, zajokam. Kaj ne greš z mano? Me boš tukaj pustila? Kaj pa naj počnem brez tebe? Zmeraj si se igrala z mano! Ne, ne zanimajo

me vaše knjigice, ne zanimajo me vaše kocke, ne zanimajo me vaši pliškoti ... ta juha ima drugačen okus ... ne morem zaspati, kje je moja blazina Ti nisi moja mami. Hočem svojo mamico!! ... Mami, tukaj si, objemi me! Ne izpusti me iz rok! Hočem biti pri tebi. Ne, mami, ne bom sama spala, hočem biti pri vama z očkom.

Ko ponovno zagledam gospo s čopki, se uprem. Ne, ne grem noter, če ne greš ti z mano, mamica. Zakaj mi govoriš, da je vse v redu, če vidiš, da jokam, zakaj me pošiljaš po medvedka, saj imam svojega, zakaj mi mahaš in mi pošiljaš poljubčke? Odhajaš? Kdaj prideš?

Gospa s čopki se usede na blazino, vzame knjigo in mi začne prepevati. To pesmico pa poznam! Fantek z žogami in deklica z medvedkom se usedeta poleg. Gospa s čopki jih poboža in požgečka po trebuščku. Smejita se. Tudi mene poboža in me požgečka po trebuščku. Zasmem se. Ne, jezna sem in žalostna, ne smem se smejati. »Pika, poka, pikapolonica ...«, tudi to pesmico poznam. Gospa s čopki me ves čas tolaži, njen objem ni več tako tuj. Tudi v njenem naročju je prijetno. Pa toliko pesmic pozna. In tako prijeten glas ima.

Aha, vem, kam greva, mami, v vrtec. V tisto veliko hišo z velikimi okni in velikim igriščem. Praviš, da moraš v službo, vendar bi bila raje z mano. Ne razumem, kaj je služba, verjetno sem še premajhna. Všeč pa mi je, ko mi obuješ tiste posebne copatke in me stisneš k sebi. Tudi očka tako naredi. Vsako jutro, pred tistimi pisanimi vrati. Takrat mi je lažje in vem, da boš hitro prišla pome.

Kako pomagati otroku in sebi, da ob uvajalno obdobje čim manj stresno?

Otroci se ob vstopu v vrtec zelo različno odzivajo. Nekateri nimajo nobenih težav in že prvi dan imamo občutek, da so v tem okolju že od nekdaj. Novi situaciji se zelo hitro prilagodijo. Drugi imajo normalne prilagoditvene težave: jokajo, so občutljivi in nemirni, odklanjajo hrano, težje zaspijo, so razdražljivi. Spet tretji pa na novo okolje reagirajo z boleznijo. Starši so dostikrat presenečeni nad reakcijo svojih otrok, saj jih poznajo kot radovedne, vedoželjne in vesele malčke. Zato se tudi sami znajdejo v neznani, stresni situaciji. Kaj narediti, da bo uvajanje potekalo čim manj stresno?

Predvsem bodite prepričani v svojo pravilno odločitev. Če bo otrok začutil, da niste popolnoma prepričani v (od)ločitev, bo to začutil, kar pa bo otežilo uvajanje. Sprijaznite se z dejstvom, da večina otrok ob ločitvi od staršev joka in protestira, kar je razumljivo, saj osebe, pri kateri bo preživel polovico dneva, vendarle ne pozna. Spoznati jo bo moral in se nanjo navaditi, za to pa je potreben čas. Vaš dober odnos in komunikacija z vzgojiteljico pa bo otroku dala občutek, da je neznana oseba vredna zaupanja.

Otroci se na novo okolje navadijo v različnem času, nekateri dokaj hitro, nekateri pa nekoliko počasneje. Bodite potrpežljivi, vztrajni, ljubeči, za uvajanje si vzemite čas, držite se dogovorov prihoda in odhoda iz vrtca. Otrok naj spozna, da vsakemu SLOVESU sledi tudi SNIDENJE. V tem času se otrok nekoliko bolj naveže na enega od staršev (kamorkoli boste šli vi, tja bo želel tudi otrok), ga ne izpusti izpred oči, postane nekoliko bolj razdražljiv, saj ne zna izraziti svojih čustev in občutkov. Pomembno je, da ste do otroka razumevajoči, ga tolažite in mu dajete občutek varnosti in razumevanja. Predvsem pa v tem času ne poskušajte z odvajanjem od ninice, dude, dojenja ali plenice. Navajanje na novo okolje je za otroka dovolj velika sprememba, da ne potrebuje dodatnih stresov, ki odvajanje spremljajo. Ninica mu bo v času vaše odsotnosti celo dal občutek varnosti, z njeno pomočjo se bo otrok lažje ločil od vas in potolažil.

Vsak otrok se z novim okoljem spoznava na svoj način in v svojem tempu, zato ne bodite zaskrbljeni, če vaš otrok potrebuje za privajanje na novo okolje nekoliko dalj časa. Zaupajte vase in v otroka, uspelo vam bo!